

само е отхранвала вкусните шарани. Преди 20 години на един български инженер дошла мисъл да впрегне водата на езерото да кара воденица. Той разбрал, че да се прекопаят високите брегове и отпрати водата във воденична вада е мъчно — трябва много пари. Сетил се, че най-лесно е да се изтегля водата със сифон, както се претача виното от една бччва в друга. Сифонът е извита под жгъл тржба, като кобилица, на която единият край е поджлжг

Такъв сифон е поставен и тук. Той е направен от желязо. Кжсият край е 50 метра, прехвжрлен през брега във водата близу до джното.

Джлгият край на сифона е 130 метра и свжршва в джлбок кладенец, който се пжлни със вода. От кладенеца водата се спуска стржмно по здрави жезлени тржби до воденицата и вжрти 3 тежки воденични камжни. Освен това, водата кара два дарака за вжлна, две тепавици и полива овощни и зеленчукови градини.

Всред двора на воденицата има голям водомет (шадраван). Когато пускат в него водата, тя скача на 80 метра високо и облива с силен джжд цялият двор на воденицата.

Преди да се използва водата на езерото, околното население ходеше да меле брашно далеч по р. Камчия. Сега воденицата е на близо, тя не спира ни лете, ни зиме.

За каябашкото езеро има хубава приказка, която ще разкажем в следната книжка на Детски Свят.

Ст. Т. Кйосев.

